

Fővárosi Ítéltábla
11.Pk.50.050/2019/4.

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Klein Katalin (*cím*) kérelmező részéről,
a Pest Megyei Területi Választási Bizottság (1052 Budapest, Városház utca 7.) 2019. október 9. napján
meghozott 185/2019. (X. 9.) számú TVB határozata ellen benyújtott bírósági felülvizsgálati kérelem
alapján lefolytatott nemperes eljárásban meghozta a következő

v é g z é s t:

A Fővárosi Ítéltábla a Pest Megyei Területi Választási Bizottság 185/2019. (X. 9.) számú TVB
határozatát helybenhagyja.

Kötelezi a kérelmezőt, hogy fizessen meg az államnak – külön felhívásra – a felülvizsgálattal felmerült
10.000 (Tízezer) forint eljárási illetéket.

A végzés ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

Dr. Klein Katalin a FIDESZ-KDNP jelölő szervezet képviselő jelöltje 2019. október 4. napján kifogást nyújtott be a Nagykovácsi Helyi Választási Bizottsághoz (a továbbiakban: HVB), Kiszeliné Mohos Katalin a Szépkovácsi Jelölő Szervezet polgármester jelöltjével szemben, a választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény (a továbbiakban: Ve.) 2. § (1) bekezdés a) pontjában foglalt választási alapelv megsértése miatt. A Ve. 218. §-a alapján kérte Kiszeliné Mohos Katalin polgármesterjelölt által elkövetett jogszabálysértés tényét megállapítani és őt a további jogsértéstől eltiltani, alkalmazva vele szemben a Ve. 218. § (2) bekezdés d) pontjában és 219. §-ában szabályozott szankciót a nyilvánvalóan szándékos jogsértés miatt.

Előadása szerint a 2019. évi önkormányzati választásokhoz kapcsolódó választási kampányban a kiemelten fontos, hogy a Nagykovácsi Kecskéhati terület belterületbe vonása kapcsán kialakult vitában Kiszeliné Mohos Katalin erkölcsstelen módon járt el az alábbiak miatt:

Kiszeliné Mohos Katalin a kiszekati.hu választási honlapján 2019. szeptember 28-án kelt „Öntsünk tiszta vizet a pohárba 1.” című nyilvános elemzésében azt állította, hogy:

„A kérelmet a földhivatal elutasította, amelyet a hatályos megállapodás alapján (jogfolytonosság okán) és a képviselő-testület 2000-es és 2012-es felhatalmazása alapján az önkormányzat képviselőjében megfellebbeztem. A határozat ellen az önkormányzaton kívül több telektulajdonos is fellebbezést nyújtott be” (a továbbiakban: 1. sz. szövegrész).

(...)

„A fellebbezéstől függetlenül az elsőfokú hatóság határozata jogszabályt sértett, ezért helyezte hatályon kívül a másodfokú hatóság a belterületbe vonást elutasító határozatot” (a továbbiakban: 2. sz. szövegrész). A kifogást tevő álláspontja szerint a cikkben leírt állítások nem igazak, ennek cáfolatára bizonyítékként csatolta a Kecskéhati ingatlanok belterületbe vonásáról szóló, a Pest Megyei Kormányhivatal által 2015.

július 27-én meghozott másodfokú határozatát. Hangsúlyozta, hogy a határozat nem tartalmazza, hogy az elsőfokú határozatot a nagykovácsi polgármesteren kívül más személyek is fellebbezték volna, a határozat első mondata szerint Kiszelné Mohos Katalin volt a fellebbezési eljárást megindító kérelmező. A másodfokú határozat nem tartalmazott olyan megállapítást sem, hogy az elsőfokú hatóság határozata jogszabályt sértett volna, hanem ellenkezőleg, a fellebbezést ezen körben elutasította (határozat harmadik oldal közepe). A másodfokú hatóság a polgármester fellebbezésében kifejtett indokok alapján, a mérlegelési jogkörében döntött az elsőfokú határozat megváltoztatásáról (határozat harmadik oldal közepe és utolsó oldal második bekezdése).

Úgy vélte, hogy az általa megjelölt hamis tényállítások alkalmasak a „választók megtévesztésére, mert azt a látszatot keltik, hogy nem Kiszelné Mohos Katalin aktív közreműködése vezetett oda, hogy a másodfokú hatóság az elsőfokú határozatot megváltoztatta”, ezzel pedig megsértette a választási eljárási alapelvek közül a „választás tisztaságának megóvása” elvét.

A Nagykovácsi Helyi Választási Bizottság a kifogást az 54/2019. (X. 7.) számú HVB határozatával elutasította. A HVB megállapította, hogy az idézett kijelentések tartalmukat illetően tényállítások, így azok igazság tartalma vizsgálat tárgyát képezhetette. Megállapította a másodfokú 10.314/2015. számú kormányhivatali határozat értékelésével, hogy a valóltan tényállításként támadott 1. sz. szövegrész esetében a kifogás nem alapos, mert a másodfokú határozat indokolás részének második bekezdésében szerepel, hogy „...mely döntés ellen Nagykovácsi Polgármestere és több érintett termőföld tulajdonos fellebbezéssel élt.”

A másik támadott szövegrész esetében megállapította, hogy a másodfokú határozat nem alkalmas az állítás valótlansága igazolására, mert a másodfokú határozat az elsőfokú határozatot megváltoztatta, nem pedig jogszabálysértés miatt hatályon kívül helyezte.

A HVB a kifogásról a rendelkezésre álló, a kifogásoló által beterjesztett bizonyítékok alapján döntve a tényállást tisztázottnak tekintette, nem látta bizonyítottnak, hogy a kifogásolt szövegrészekben hamis tényállítás történt volna.

A HVB 54/2019. (X. 7.) számú HVB határozata ellen dr. Klein Katalin képviselőjelölt terjesztett elő fellebbezést, melyben a Ve. 223. § (3) bekezdésének a) pontja alapján kérte a helyi választási bizottság határozatának a megváltoztatását, a kifogásának helyt adva, szankció alkalmazása mellett a Ve. 2. § (2) bekezdés a) és e) pontjaiban foglaltak megsértésére tekintettel.

A fellebbezése indokolása szerint a HVB helyesen mutatott rá arra, hogy a tényállítások igazságtartalmát vizsgálni kell. Hivatkozott a Kúria irányadó joggyakorlatára a Ve. 2. § (1) bekezdés e) pontjában meghatározott alapelv sérelme megállapíthatósága kapcsán és ennek alapján kifejtette, hogy a HVB tévedett, amikor a kifogásolt tényállítások valóságának vizsgálata során nem fogadta el a tényállítások igazságtartalmának cáfolatát. Kiemelte, hogy az 1. sz. szövegrész a másodfokú hatósági határozatban az alapügyet megelőző 10.245/8/2012. sz. elsőfokú földhivatali határozat ellen benyújtott fellebbezésre vonatkozó megállapítás volt. Ez esetben a 2012. évben meghozott határozat ellen a polgármesteren kívül több telek tulajdonos is fellebbezett, azonban ebben az időszakban Nagykovácsi polgármestere nem Kiszelné Mohos Katalin, hanem *B. M.* volt. A 2015. évben meghozott elsőfokú földhivatali határozat ellen azonban csak a polgármester fellebbezett, más személy (telektulajdonos) nem. A HVB tehát iratellenesen állapította meg, hogy a másodfokú határozat idézett szövegrésze igazolná az 1. sz. kifogásolt tényállítás valóságát. Ezzel szemben a Pest Megyei Kormányhivatal határozata éppen Kiszelné Mohos Katalin tényállítása valóltan tartalmának az igazolására alkalmas, mert a másodfokú határozat nem utal arra, hogy a polgármesteren kívül más személy is benyújtott volna fellebbezést.

A 2. sz. szövegrész esetében a HVB okszerűtlenül állapította meg, hogy a sérelmezett tényállítás valóságtartalma nem lenne igazolható a másodfokú határozattal csak azért, mert az elsőfokú határozatot nem hatályon kívül helyezte, hanem megváltoztatta a másodfokú hatóság. A másodfokú határozat ugyanis a fellebbezés kapcsán nem utal arra, hogy az elsőfokú hatóság döntése jogszabálysértő lett volna. Az elsőfokú határozat megváltoztatására a Ket. 105. § (1) bekezdése alapján kerülhetett sor anélkül, hogy az

elsőfokú határozat jogszabálysértő lett volna, ezért véleménye szerint a másodfokú határozat igazolja, hogy hamis tényállítást tett Kiszelné Mohos Katalin, mert nem valós az az állítás, hogy az elsőfokú földhivatali határozat jogszabálysértő volt.

Ezek alapján kérte a HVB határozatának megváltoztatását.

A Pest Megyei Területi Választási Bizottság (TVB) a fellebbezést alaptalannak találta és ezért a HVB elsőfokú határozatát a 185/2019. (X. 9.) számú TVB határozatával helybenhagyta. A döntése indokolásában a TVB azt rögzítette: az elsőfokú választási bizottság helyesen állapította meg, hogy a másodfokú határozat indoklás részének második bekezdésében megtalálható az 1. sz. szövegrész és a fellebbező azon érvelése, hogy ez a szövegrész melyik elsőfokú határozatra vonatkozik, nem értékelhető, mert a kifogás ezt nem tartalmazta.

A kifogásolt 2. sz. szövegrész esetében tévesnek tartotta a HVB azon megállapítását, hogy az állítás valótlansága a becsatolt másodfokú határozattal nem igazolható, azonban a TVB álláspontja szerint ez az állítás nem alkalmas a választópolgárok megtévesztésére, mivel a választópolgárok számára lényeges kérdés az volt, hogy a kormányhivatal engedélyezte a termőterület belterületbe vonását.

A TVB 185/2019. (X. 9.) számú határozatával szemben a törvényes határidőben dr. Klein Katalin terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, melyben a TVB határozatának megváltoztatását, a Ve. 231. § (5) bekezdés b) pontjában meghatározott jogkörben a jogszabálysértés tényének megállapítását kérte a Ve. 2. § (2) bekezdés a) és e) pontokban foglalt választási alapelvsértés miatt. Megítélése szerint a TVB a Ve. 225. §-ának megsértésével utasította el fellebbezését az 1. sz. szövegrész vonatkozásában. Kifogásolta ennek indokát, azaz azt, hogy az eredeti kifogás nem tartalmazta az idézett érvelést. Amennyiben a TVB érdemben értékelte volna érvelését, akkor azt a következtetést vonhatta volna le, hogy a másodfokú határozat mint bizonyíték cáfolja a polgármester azon tényállítását, hogy „a határozat ellen az önkormányzaton kívül több telektulajdonos is fellebbezést nyújtott be”.

Állította azt is, hogy a 2. sz. szövegrész tekintetében a TVB téves és a Ve. 2. § (1) bekezdés e) pontját sértő megállapítást rögzített azzal, hogy „a választópolgárok számára lényeges kérdés az volt, hogy a kormányhivatal engedélyezte a termőterület belterületbe vonását”.

Álláspontja szerint nem a TVB által eldöntendő kérdés, hogy a választópolgárok számára mi a lényeges kérdés, mert az a választópolgárok joga. Állítása szerint a polgármester lényeges kérdésben nyilatkozott hamisan, „mert azt a látszatot akarta kelteni tudatosan, hogy nem az ő fellebbezése és az abban kifejtett szubjektív érvelése vezetett oda, hogy a másodfokú határozat megváltoztatta az elsőfokú határozatot, hanem egy rajta kívül álló objektív körülmény, nevezetesen, hogy az elsőfokú határozat eleve jogszabálysértő volt”.

Hangsúlyozta, hogy Kiszelné Mohos Katalin állításai nem voltak igazak és ezáltal alkalmasak voltak a választópolgárok félrevezetésére, mert a polgármester a kampány során arra törekedett, hogy a belterületbe vonással kapcsolatos konkrét cselekedeteit félremagyarázza és magát jobb színben tüntesse fel, áthárítva a felelősséget a földhivatalra, illetve egyéb szereplőkre.

Kiszelné Mohos Katalin a Szépkovácsi Egyesület jelölő szervezet polgármester jelöltje a Pest Megyei Területi Választási Bizottság 2019. október 9. napján meghozott 185/2019. (X. 9.) számú TVB határozatával szemben előterjesztett felülvizsgálati kérelem alapján az ítéletábla előtt indult eljárásban – nyilatkozatra történő bírósági felhívásra – 2019. október 13. napján előterjesztett észrevételében kérte a TVB határozatának helybenhagyását, mivel az megfelel a hatályos jogszabályoknak.

A Fővárosi Ítéletábla megállapította, hogy a kérelmező felülvizsgálati kérelme határidőben [a Ve. 224. § (2) bekezdése] hiánytalan tartalommal [Ve. 224. § (3)-(5) bekezdései] érkezett, a kérelmező érintettsége is igazolt volt [Ve. 222. § (1) bekezdése] ezért azt érdemben vizsgálta.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak miatt nem alapos.

A felülvizsgálati kérelem elbírálása során az ítéletáblának a fellebbezés folytán meghozott területi választási bizottsági határozatot a tekintetben kellett felülvizsgálni, hogy az jogsértő volt-e vagy sem, az azt megelőző eljárás szabályszerűségére is kiterjedően [Ve. 231. § (4) bekezdés].

A Fővárosi Ítéletábla megállapította, hogy a Pest Megyei Területi Választási Bizottság 185/2019. (IX. 9.) számú TVB döntése nem jogsértő és az ezt megelőzően eljáró Nagykovácsi Helyi Választási Bizottság eljárása is helyes volt.

A kérelmező a felülvizsgálati kérelmében a másodfokú választási bizottság határozatát azért támadta, mert állítása szerint Kiszelné Mohos Katalin a Szépkovácsi Egyesület polgármester jelöltje a 2019. szeptember 28-ai kiszekati.hu-n megjelent nyilvános bejegyzésében ismertetett kampánynyilatkozataiban valótlan tényállításokat tett, amelyek sértik a Ve. 2. § (2) bekezdés a) és e) pontjában foglalt választási alapelveket, amelynek jogkövetkezményeként a terhére a folyamatos jogsértés megállapítható.

Elsődlegesen rámutat az ítéletábla arra, hogy – a Ve. 225. §-ában foglalt korlátra tekintettel – csak a kifogásban megjelölt jogszabálysértések vizsgálata képezhetette a bírósági eljárásban az érdemi vizsgálat tárgyát, így a kifogásban megjelölt Ve. 2. § (1) bekezdés a) pontján túl, az elsőfokú határozat ellen előterjesztett fellebbezésben hivatkozott Ve. 2. § (1) bekezdés e) pontjában foglalt, illetve a felülvizsgálati kérelemben szintén a Ve. 2. § (1) bekezdés e) pontjában foglalt alapelv megsértésére történő hivatkozás érdemben nem volt vizsgálható. (Megjegyzi az ítéletábla, hogy a kifogásoló, illetve felülvizsgálatot előterjesztő a Ve. 2. § (2) bekezdés a) és e) pontjaira hivatkozott, azonban a (2) bekezdés nyilvánvalóan elírás, az helyesen (1) bekezdés.)

Az ítéletáblának érdemben abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a Kiszelné Mohos Katalin idézett mondatai tényállításnak minősülnek-e és azok valótlanok-e vagy sem. Amennyiben valótlanok, sértik-e a Ve. 2. § (1) bekezdés a) pontjában foglalt választási alapelvet.

A kérelmező felülvizsgálati kérelmében hivatkozott a Ve. 225. §-ára, miszerint a fellebbezésben és a bírósági felülvizsgálati kérelemben új tények és bizonyítékok is felhozhatók. Sérelmezte, hogy a fellebbezés azon kifejtését, hogy a 2. sz. szövegrész melyik elsőfokú határozatra vonatkozik, a TVB az értékeléséből mellőzte, arra hivatkozással, hogy a kifogás ezt nem tartalmazta. Rámutat az ítéletábla, hogy a választási bizottságnak a tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján kell tisztáznia. A Ve. 43. § (1) bekezdése alapján és a (2) bekezdés szerint a választási bizottság eljárásában minden olyan bizonyíték felhasználható, amely alkalmas a tényállás tisztázásának megkönnyítésére. Tévedett a területi választási bizottság, amikor a fellebbezés érvelését a 2. sz. szövegrész értékelésével kapcsolatosan figyelmen kívül hagyta, mert a Ve. 225. §-a alapján azokat nem zárhatta volna ki értékelési köréből és az így megállapított tényállás alapján kellett volna azokból a jogkövetkeztetéseit levonni.

Az ítéletábla a felülvizsgálati kérelmet érdemben vizsgálta, annak megalapozatlanságáról az elé tárt okirati bizonyítékok alapján az alábbiak szerint döntött:

Az Alkotmánybíróság által kialakított iránymutatások alapján a bírói gyakorlatban a bíróságok a mérlegelés során figyelembe veszik a választási kampány jellegéből adódó speciális körülményeket és az eset összes körülményeit értékelve vizsgálják és minősítik a kampányban részt vevők kijelentéseit.

A választási kampány során tett *tényállítások minősítése* nem történhet önmagában a bizonyíthatósági teszt köznap értelemben vett automatikus alkalmazásával, azaz nem szorítkozhat kizárólag a vizsgált kijelentés szó szerinti tartalmának, nyelvtani jelentésének értékelésére. A közügyek intenzív vitájában részt vevők jogi felelősségre vonásához nem elegendő annak kimutatása, hogy a vizsgált megszólalás bizonyos elemei ténylegesen, objektív módon cáfolhatók. A vitatott kijelentés értékelését arra is figyelemmel kell

elvégezni, hogy a kijelentés a választási kampány speciális szituációjában milyen valódi jelentést hordoz a kampány üzenetek címzettjei, a választópolgárok számára [Alkotmánybíróság IV/1600/2009.].

A tényállításokra vonatkozó, a jogszerűtlenség megállapíthatósága tekintetében megengedőbb teszt alkalmazására szűkebb körben van csak lehetőség. A tényállítás alkotmányjogi fogalmát megszorítóan kell értelmezni, az Alkotmánybíróság a mérlegelés alkotmányos követelményeként mondta ki, hogy a kijelentés értékelése nem történhet csupán „megragadva a kijelentés direkt tartalmánál” [5/2015. (II. 25.) AB határozat], hanem a mérlegelést a választási kampány felfokozott helyzetét és az ügy összes körülményét figyelembe véve, valamint arra tekintettel kell elvégezni, hogy a jelöltek egymás programját és alkalmasságát minél szabadabban kritizálhassák [31/2014. (X. 9.) AB határozat, 9/2015. (IV. 23.) AB határozat]. A mérlegelés egyértelműen túlmutat a kijelentés elemeinek pusztán bizonyíthatósági teszttel történő vizsgálatán és az ügy valamennyi körülményének értékelését igényli.

Jelen ügyben nem volt vitás, hogy a kifogásoló hamis tényállításra hivatkozott és a Helyi Választási Bizottság elsőfokú határozatában a kifogásolt szövegrészeket tényállításoknak tekintette és azok igazság tartalma vizsgálatát végezte el.

A kifogásoló Kiszelné Mohos Katalin bejegyzéséből két szövegrész tekintetében állította, hogy a tényállítások valótlanok. A felülvizsgálati kérelem alapján ezen tényállítások vonatkozásában az ítéletáblának az úgynevezett bizonyíthatósági teszt alapján kellett értelmezni és megítélni, hogy azok esetében megalapozottan állította-e a kifogásoló a választási alapelv-sértést. A bizonyíthatósági teszt során az ítéletáblának nem pusztán az objektív valóság önmagában való fenn vagy fenn nem állása kérdésében kellett állást foglalni, hanem az eset összes körülményeit figyelembe véve kellett minősíteni. Ilyen figyelembe veendő körülmény volt maga a választási kampány, az, hogy a kampánynak és a kampányban részt vevő jelöltnak, aki a kampánytevékenysége során tett kijelentéseivel végső célja a választók meggyőzésén, bizalmának megszerzésén keresztül a többi jelölt legyőzése, a tisztség elnyerése, ennek során az a lehetőség, hogy a közügyet érintő kijelentésekre vonatkozóan minden érintettnek lehetősége van válaszra, vitára, amely kommunikáció összességében eredményezheti azt, hogy a választópolgárok eldönthessék az üzenetek jelentését, a kétoldalú vitákon keresztül értelmezhezzék a kampányüzeneteket. A kampányban tett kijelentések környezeti szempontjain túl a tényállítás tekintetében a kifogásolt szövegrészt nem lehet önmagában megítélni, *a vizsgálatnak ki kell terjednie a teljes szöveggörnyezetre és az sem szorítkozhat kizárólag nyelvtani értelmezésre, hanem vizsgálni szükséges a logikai és tartalmi összefüggéseket és azt, hogy összességében milyen üzenetet hordoz a választópolgárok irányába.* A tényállás valódiságának megállapítása során a nyilatkozat egésze vizsgálandó, annak valós tartalma kizárólag objektív szempontok alapján igen, vagy nem alapon nem eldönthető.

Az ítéletábla a fentiek okán – a másodfokú földhivatali határozat tartalma alapján – figyelembe vette, hogy a Nagykovácsi külterületén fekvő Kecskéhát elnevezésű termőföld terület lakóövezeti fejlesztés céljára történő belterületbe vonása a képviselő-testület 2000. évben hozott döntése és a 2001-ben a Kecskéhát Egyesülettel kötött megállapodás alapján történt oly módon, hogy az önkormányzat erről rendeletet hozott 2012-ben és ezt követően 2012. május 9-én beadvánnyal fordult az illetékes földhivatalhoz a belterületbe vonás engedélyezése iránt.

A jogerős határozat meghozatalát két elsőfokú és két másodfokú közigazgatási eljárás előzte meg.

A Pest Megyei Kormányhivatal 10.314/2015. számú jogerős határozata indokolási részében rögzítette, hogy az első 10.245-8/2012. számú elsőfokú eljárásban a földhivatal a kérelmet elutasította, ezen döntés ellen Nagykovácsi polgármestere és több érintett termőföld tulajdonos fellebbezéssel élt. Ezen fellebbezések folytán indult másodfokú eljárásban az elsőfokú hatóságot új eljárás lefolytatására kötelezte a másodfokú földügyi hatóság.

Az új elsőfokú földhivatali eljárás 10.291/2013. számon indult, felfüggesztésre került, majd folytatódott és a járási földhivatal a 10.105-10/2015. számú határozatával ismét elutasította a kérelmet. Ezen határozat ellen terjesztett elő fellebbezést Nagykovácsi regnáló polgármestere Kiszelné Mohos Katalin, amely

fellebbezést a másodfokú földügyi hatóság túlnyomó részben alaposnak talált és az elsőfokú földhivatal határozatát megváltoztatva a Kecskéhát elnevezésű termőföld terület belterületbe vonását engedélyezte.

Kiszelné Mohos Katalin polgármesterjelölt 2019. szeptember 28-án az „Öntsünk tiszta vizet a pohárba 1.” választási kampányban választási honlapján közölt elemzésében a Kecskéhát területfejlesztéséről adott tájékoztatást, amelyben a belterületté nyilvánítás folyamatának lényeges elemeit foglalta össze a hatósági eljárások pontos, részletes ismertetése nélkül. A belterületté nyilvánítás, mint eredményhez vezető folyamat az írásban nem került teljes körűen bemutatásra, az egyes fontosabb eseményeket kiemelve adott összefoglalást. A hatósági határozatok számát nem jelölte meg, azokból nem idézett. A kifogásoló által valótlannak tartott 1. sz. szövegrész esetében sem került pontosan megjelölésre, hogy melyik elsőfokú földhivatali eljárásra vonatkozóan utalt arra, hogy a határozat ellen az önkormányzaton kívül több telektulajdonos is fellebbezést nyújtott be. A 2000. és 2012. évszám utalhat csak arra, hogy ez az elsőfokú eljárásra vonatkozott. Figyelemmel arra azonban, hogy pontos utalás a fellebbezéssel támadott határozatra a szövegben nem található és volt még egy másik elsőfokú eljárás is, amely ellen már a tulajdonosok nem, csak a polgármester fellebbezett, a tévedés lehetősége sem kizárt a két elsőfokú eljárás tekintetében. Itt jegyzi meg az ítéletábra, hogy a kifogásoló is tévesen hivatkozott az ügyszámokra, mivel a második elsőfokú eljárás ügyszámaként a második másodfokú határozat (10.314/2015.) ügyszámát jelölte meg. Ez is azt igazolja, hogy a legnagyobb körültekintés esetén is előfordulhat több előzetes eljárás lévén a tévedés. Az ítéletábra értékelése szerint az 1. sz. támadott szövegrész nem tartalmaz a teljes szöveg összefüggését tekintve, de önmagában sem valótlant tényállítást, mivel a 2012. évre vonatkozatható az a tényállítást, hogy a határozat ellen az önkormányzaton kívül több telektulajdonos is fellebbezést nyújtott be. A tájékoztatás ugyanakkor akképp lett volna pontos, hogy nem az ezt követő másodfokú földhivatali döntés engedélyezte a belterületbe vonást, hanem a hatályon kívül helyezés folytán megismételt elsőfokú eljárásban hozott határozat megfellebbezése folytán hozott második másodfokú döntés. Összességében tehát az állapítható meg, hogy a tájékoztatás az eredményt megelőző eljárás tekintetében nem teljes körű, hiányos, pontatlan, de nem olyan mértékben, hogy valótlant, illetve hamis tényállításnak lenne minősíthető. (A kifogásolónak egyébként lehetősége lett volna a választási kampány során vitatni a tájékoztatást és a vita során az esetleges pontatlanságok tisztázhatók lettek volna.)

A 2. sz. támadott szövegrész esetében a másodfokú határozat mint jogi szöveg értelmezése alapján tett tényállítást az elemzést közlő Kiszelné Mohos Katalin, ami szintén pontatlan, mert a másodfokú hatóság a második alkalommal nem állapított meg jogszabálysértést az elsőfokú hatóság részéről és nem helyezte hatályon kívül az újra meghozott elsőfokú határozatot, ugyanakkor az eredményt tekintve azt megváltoztatta és az elutasító döntéssel szemben ellentétes, a belterületbe vonást engedélyező határozatot hozott. Az elemzést író azonban ezen közlés tekintetében sem jelölt meg pontosan határozatszámot, nem jelölte meg, hogy az első vagy második eljárásra vonatkozott-e a közlése, időpont sem került megjelölésre, így csak a tájékoztató szöveg sorrendiségéből lehet arra következtetni, hogy ez esetleg a második eljárásra vonatkozott, egyértelműen azonban nem lehet megállapítani, hogy melyik eljárással kapcsolatban adta ezt a tájékoztatást a polgármester jelölt.

A felülvizsgálatot előterjesztő elsősorban azt kifogásolta, hogy az általa valótlannak minősített tényállításokkal a polgármester jelölt a választókat akarta megtéveszteni, mert azt a látszatot akarta kelteni, hogy nem az ő közreműködése vezetett oda, hogy a másodfokú hatóság az elsőfokú határozatot megváltoztatta és álláspontja szerint ezzel sérült a választás tisztaságának megóvására vonatkozó alapelv. Felülvizsgálati kérelmében ezt hangsúlyozva azzal érvelt, hogy a polgármesterjelölt azt a látszatot akarta kelteni tudatosan, hogy nem az ő fellebbezése és az abban kifejtett szubjektív érvelése vezetett oda, hogy a másodfokú határozat megváltoztatta az elsőfokú határozatot, hanem egy rajta kívül álló objektív körülmény, tehát az, hogy az elsőfokú határozat eleve jogszabálysértő volt. Álláspontja szerint ez az állítás alkalmas volt a választópolgárok félrevezetésére, mert a polgármester jelölt az egész kampányban arra

törekedett, hogy a belterületbe vonással kapcsolatos konkrét cselekedeteit félre magyarázza, magát jobb színben tüntesse fel, áthárítva a felelősséget a földhivatalra, illetve az egyéb szereplőkre.

Az ítélet tábla megítélése szerint a kifogásolt szövegrészek nem hamisak, ellenben pontatlanok, továbbá azok teljes szövegösszefüggéseiben való megjelenése alapján nem vonható le az a következtetés, amire a kifogásoló jutott. A tájékoztatás pontatlanságán kívül nem állapítható meg, hogy azt sugallta volna az írás, hogy a polgármester ugyan eljár az önkormányzat nevében a belterületi nyilvánítás ügyében, azonban a tényleges szándéka, akarata nem erre irányult volna. Az ítélet tábla értékelése szerint a tájékoztatás összességében egy hosszú folyamat sikeres eredménnyel történő lezárásának rövid összefoglalóját tartalmazza.

Minderre tekintettel a Fővárosi Ítélet tábla a felülvizsgálati kérelmet érdemben elbírálva a Ve. 231. § (5) bekezdés a) pontja alapján helybenhagyta választási alapelvsértés, illetve választással kapcsolatos eljárási jogszabálysértés megállapíthatóságának hiányára tekintettel, az indokolás fenti módosításával és kiegészítésével.

A felülvizsgálati kérelem eredményre nem vezetett, a kérelmet előterjesztő felet az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdés s) pontja alapján illetékfeljegyzési jog illetve meg, a feljegyzett illeték megfizetésére azonban a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 101. § (1) bekezdése értelmében köteles a Magyar Államnak külön felhívásra.

A határozattal szembeni további jogorvoslat lehetőségét a Ve. 232. § (5) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2019. október 15.

dr. Volein Anna s.k.
a tanács elnöke

dr. Kovács Mária s.k.
előadó bíró

dr. Csányi Terézia Katalin s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: